

VRŠOVICKÝ

7/2010

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

VYZBROJENÍ

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

ŽALM 72:16 ZEMĚ BUDE OPLÝ-
VAT OBILÍM, JEŽ SE BUDE VLNI
PO VRCHOLECH HOR, JEHO KLASY
BUDOU JAKO LIBANÓNSKÉ CEDRY
, OBYVATELÉ MĚST POKVETOU JAK
BYLINA ZEMĚ.

V dubnovém editoriale jsem vám psal o tvrdých podmínkách při pěstování květin. Svůj text jsem končil prosbou o zodpovědnost ve všednodenních nákupech – tak, abychom

nepřekračovali s hlavou vztyčenou chudáka ležícího Lazara. Dnes se vám pokusím přiblížit myšlenku fair trade a koncept fairtradových církví, které mohou být určitou odpovědí na otázky, které v mém minulém editoriale zazněly.

Počátky spravedlivého obchodování neboli fair trade se datují k začátku 50. let 20. století, kdy britská charitativní organizace Oxfam (založená skupinou oxfordských kvakerů) nakupovala hračky od čínských uprchlíků v Hongkongu. Ve stejné době začali s fair trade také mennonité v USA, jejich aktivity později vyústily do úspěšné obchodní sítě Ten Thousand Villages. Další zakladatelskou organizací je S.O.S. Wereldhandel, kterou založili holanďáci katolíci. V roce 1975 vzniká dnes největší evropský dovozce fair trade, německá společnost Gepa, založená německými církvemi a církevními organizacemi.

Z výše uvedeného jasně vyplývá, že se koncepce fair trade zrodila v křesťanském prostředí. Myšlenka spravedlivého obchodování a respektování lidské důstojnosti drobných producentů z chudých zemí Jihu jednoznačně konvenuje s biblickým poselstvím. V době poválečného entuziasmu na půdě církví vzniklo více originálních konceptů. Řada z nich však prostředí církví později opustila. Bohatnoucí Evropané (evropské křesťany nevyjímaje) odložili své ideály a nahradili je jinými hodnotami.

Stejně tak fair trade dnes není doménou církví. Koncem 80. let začaly výrobky s označením fair trade pronikat do běžných obchodů, později i do supermarketů a dalších prodejních řetězců. V některých západních zemích je dnes fair trade součástí mainstreamu, lokální politici se chlubí svými fairtradovými městy.

Pro oživení zájmu církví o fair trade vzniká koncept Fairtradová církev. Koncepce je nastavena pro všechny církve, sbory, náboženské a církevní obce, ale i pro vyšší správní celky jako diecéze, senioráty, distrikty, eparchie či unie. Podmínky certifikace jsou jednoduché – náboženská obec se zaváže odebírat fairtradové zboží pro vlastní spotřebu (například kávu a čaj), bude informovat své členy, že se stala fairtradovou náboženskou obcí, a zařadí téma spravedlivého obchodu do svých modliteb, případně seminářů nebo přednášek. Posledním bodem kritérií je podmínka jednou za rok uspořádat akci na podporu fair trade. Nejjednodušší cestou je zapojit se do některé z národních aktivit na podporu spravedlivého obchodování, například v rámci květinového Týdne pro fair trade.

Domnívám se, že otázka etiky našich nákupů by měla být součástí agendy všech církví, naši církve nevyjímaje. Pomoc chudým jak u nás, tak třeba skrze fair trade lidem na druhém konci světa není vždy otázkou peněz. Někdy stačí sehnat si trochu informací a změnit některé své návyky. Kvalitní fairtradová káva stojí podobně jako kvalitní káva v supermarketu. Pokud si vyhradíme alespoň trochu času pro chudé, pokud starší sboru věnujeme pár minut svých dlouhých schůzí tomuto tématu, věřím, že každý z nás najde cesty, jak efektivně pomoci. Bez ohledu na výši bankovního konta.

Robert Mimra

JAN HUS (?1369-1415)

...Prosím pánov, aby své chudině milostivě činili a právě je zpravovali. Prosím měšťanov, aby své obchody právě vedli. Prosím řemeslníkov, aby věrně své dílo vedli a jeho požívali. Prosím sluh, aby svým pánom a paniem věrně slúžili. Prosím mistrv, aby jsúce dobřě živi, své žáky věrně učili, najprvé aby Boha milovali, pro jeho š chválu učili a pro prospěch občě a pro své spasenie, ale ne pro lakomstvie ani pro světské zvelebenie. Prosím studentv i žákov jiných, aby mistrv svých v dobrém poslúchali i následovali a aby š pilně pro Boží chválu a pro spasenie své i jiných lidí učili.....Také prosím vás, zvláště, Pražané, aby na Betlém byli laskavi, dokud Pán Bóh popřěje, aby v něm Božie slovo kázali. Pro to miesto diabel š rozhněval a proti němu farářov a kanovníkov popudil, spatřiv, že jeho královstvie v tom miestě š rušilo. Ufámť v Pánu Bohu, žeť to miesto zachová do své vôle a učiní v něm prospěch větčí skrzě jiné, než jest skrzě mě nestatečného učinil. Také prosím, aby š milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli....

(část dopisu z Kostnice 10.6.1415)

NEDĚLE V ČERVENCI

VI. neděle po Hodu Božím svatodušním

4. července 2010

Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice.

(Mt 6,3)

První čtení Písma: Ž 28,1.8–9

Druhé čtení Písma: Ř 6,3–11

Evangelium: Mt 5,43–6,4

Slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj

5. července 2010

Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. (Mt 10,7)

První čtení Písma: 1 K 14,19; Ž 117,1–2

Druhé čtení Písma: 1 K 14,6–19

Evangelium: Mt 10,7–20

Památka Mistra Jana Husa 6. července

2010

Hleď tedy, ať světlo v tobě není tmou.

(L 11,35)

První čtení Písma: Ž 37,1–7.30–31

Druhé čtení Písma: Mdr 5,1–5

Evangelium: L 11,42–54

VII. neděle po Hodu Božím svatodušním

11. července 2010

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. (Mt 7,21)

První čtení Písma: Ž 47,2–3

Druhé čtení Písma: Ř 6,17–23

Evangelium: Mt 7,15–21

VIII. neděle po Hodu Božím svatodušním

18. července 2010

Vždyť symové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než synové světla.

(L 16,8b)

První čtení Písma: Ž 48,2.10–11

Druhé čtení Písma: Ř 8,12–17

Evangelium: L 16,1–9

IX. neděle po Hodu Božím svatodušním

22. července 2010

Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! (L 19,42)

První čtení Písma: Ž 54,3.6–7

Druhé čtení Písma: 1 K 10,1–13

Evangelium: L 19,41–48

Ž 25, 18-19

1Pt 5, 6-11

ev. Lk 15, 1-10

POKORA

Před výkladem známého podobenství o ztracené ovci dám dnes přednost biblickému textu z 1. listu Petrova. Je v něm totiž několikrát citováno slovo, které považuji za klíčové pro život křesťana. Tím slovem je pokora. Uvidím, zdali se od tématu pokory nakonec nedostanu až k ztracené ovci, každopádně budu dnes ve svém kázání postupovat od epištoly snad směrem k evangeliu. Text epištoly vymezený perikopou na tuto neděli neuvádí, dle mého názoru stěžejní pro pochopení celé souvislosti řečeného, úvodní dva verše, které posluchači přibližují kontext, v jakém apoštol mluví. Obrací se totiž k mladým, které vybízí, aby se podřizovali starším. „Všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému,“ říká, „neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ Tolik je úvod k jeho pojednání na téma pokora. Teprve poté pokračuje: „Pokořte se tedy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“ Řekli bychom, že apoštol řeší klasický problém generačních vztahů. Nejprve oslovuje starší, potom se obrací k mladším, myslím však, že zde jde o víc. Chce ukázat, že pokora je téma nadgenerační. Týká se mladých stejně jako starých. Proto říká: „všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému...“ Pokora jím uváděná je pokorou, projevující se v mezilidských vztazích. Je to pokora lidská, kterou má být prostupováno naše vzájemné jednání: starých s mladými,

mladých se starými, ale také moudrých s pošetilými. To, že apoštol uvádí obě mezní věkové generace je důkazem toho, že mu nejde o nadřazenost jedné skupiny nad druhou. Pokora má být vzájemná, nikoliv tak, že stáří si vyhrazuje vůči sobě právo na pokorný přístup druhých, ačkoliv by na jeho straně zůstávala povýšená přezíravost například nad pošetilým mládím. Stáří totiž dokáže být stejně tak pošetilé jako mládí právě tehdy, schází-li mu pokora. Přiznám se, a vy kteří mě znáte to nejspíš víte, že jsem člověk, který v mnoha situacích jedná impulzivně. Některým mým reakcím schází ono příslovečné napočítání do deseti, nežli začnu jednat. Mám-li tedy být upřímný sám k sobě, mnohokrát zápasím s nedostatkem pokory, kterou nejsem schopen projevit ve správné míře a ve správný čas. Většinou tak reaguji v situacích, kdy shledávám v mých očích nedostatečnou míru pokory u protějšku, se kterým jednám. Jsou takové situace, které mě dokážou - lidově řečeno „vytočit“. Ale pokora má být nejprve osobní a teprve potom vztahová záležitost. To, že druhý není dostatečně pokorný není mým problémem ale jeho. Můj problém je v tom, pokud takovou situaci nezvládnou na své straně, kdy svoji pokoru zbytečně ztrácím a přistoupím na pravidla, o kterých předem vím, že jsou falešná. Apoštol říká: „všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému...“ To slůvko „všichni“ zároveň zahrnuje i všechny. Dosaďme si za něj nejruznější lidi, vůči kterým jsme mi sami

neprokázali dostatečnou míru pokory. Alespoň před mým zrakem jich defiluje celá řada. Ve většině případů si myslíme, že jsme k tomu měli oprávněný důvod, ale o tom řeč není. Důležitá je absence míry pokory na vlastní straně, nikoliv v poli toho druhého. Nesmíme si však při tom plést pokoru s pasivitou: to jsou dvě zcela odlišné věci a myslím si, že Bůh nechce, abychom si pokoru vysvětlovali jako pasivní poddání se situacím, tak jak přicházejí. Pokora je slučitelná i s razancí a jednoznačností postojů, měla by se však ukrývat jako prazáklad veškerého našeho jednání. I přísloveční Karafiátovi Broučci, kteří mi teď opětovně v posledních týdnech leží v hlavě, nepřijímají svůj „osud“ útrpně, pasivně, ale poslušně. Jejich poslušnost je pokorná. Sice poslední zimu pod sněhem zmrznou, ale předtím s veškerou pílí a aktivitou utěsní veškerá okénka a udělají maximum pro to, aby nezmrzli. Mezilidská pokora je však pro apoštola pouze odrazovým můstkem k tomu, aby pojednal o pokoře před Bohem. Jedná se o známé spojení: to, co je mezi vámi lidmi si promítněte do věcí duchovních. Chcete se naučit pravé pokoře před Bohem? Tak se chovejte pokorně jeden ke druhému. Jak může být člověk pokorný před Bohem, jestliže není schopen pokory před druhým člověkem? Už jsem to mnohokrát říkal a dnes to znovu opakuji, že shledávám pokoru jako jednu z ústředních křesťanských vlastností. Je to vlastnost, kterou se musíme znovu a znovu učit, usilovat o ni a vidět ji jako nezbytnou nejen pro naše vztahy mezilidské, ale také ve vztahu, který máme s Bohem. Umět se pokořit může být známkou skutečné

vzrálosti. Přijmout i třeba zjevné příkoří pokud vím, že nepřijetí by mělo ohrozit moji míru pokory. Taková pokora je jedním z největších duchovních vrcholů, kterých málokdy dosahujeme. Pokora vůči druhému může mít navíc osvobozující účinek, a právě v tom nalézám styčnou plochu s podobenstvím o ztracené ovci. Dobrý pastýř udělá maximum, aby ovci zachránil. Třeba i tu s nedostatkem pokory, protože právě její absence ji nejspíš zavedla do pustin. Pastýř jde za ovci, hledá ji a zachraňuje. Neřekne si, že má devadesát devět jiných, on sám ctí pokorně roli pastýře, toho, který zachraňuje a pomáhá. Máme-li sami sebe promítnout do role pastýře - a udělejme to, protože všichni jsme v jedné rovině obecného kněžství, potom nejlepší startovní pozicí v našem vztahu ke druhým, se má stát právě pokora. Učme se jí na každý den, znovu a znovu v situacích, které život přináší. Její nalezení je jako nalézt ztracenou vzácnou minci. Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává život.

*Kázání o III. neděli po svatém Duchu
13. června 2010
v Husově sboru ve Vršovicích*

4.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Fýdl, kázání: A. Frýdlová
6.7.	úterý	15 hod.	bohoslužba k uctění pa- mátky Mistra Jana Husa	Betlémská kaple v Praze. Slouží biskupové ČCŠH
11.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17.7.-24.7.	sobota-sobota	Sborová dovolená I. - Jeseníky, penzion Němcovi		
18.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
25.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Z DUCHOVNÍHO POSELSTVÍ JANA HUSA PRO DNEŠNÍ DOBU

Kdykoliv jdu kolem Husova pomníku na Staroměstském náměstí, kde jsem občas i kázal Evangelium, přečtu si na čelní straně pomníku větu: „Pravdu každému přejte.“ To je výzva Čechům, jako stručný návod pro náš speciální duchovní projekt, jímž máme obohatit a oslovit Evropskou unii a svět. K tomu je nutno dodat co Hus vzkazuje i nám: „Proto, věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě učiní svobodným od hříchu, ďábla, smrti duše a nakonec od smrti věčné.“ (Výklad víry, str.15) To je program českých křesťanů pro Evropskou unii a pro celý svět. Jan Hus v době, kdy dlel v kostnickém vězení, se mnoho modlil, psal dopisy, jejichž mnohé myšlenky mají samy o sobě prorocký charakter, například jeho výzva Pražanům, aby kázání v Betlémské kapli pokračovalo. Tehdy ve vězení měl Jan Hus prorocký sen. Viděl, jak na stěně Betlémské kaple namaloval malíř krásný obraz. Přišel však nepřítel a dílo zničil. Tu přišlo více malířů a namalovali více obrazů v kapli. Pán jej vyučoval na tom vidění, že Satan může zničit jednotlivá Boží díla, jednotlivé životy i sbory, ale přijde Duch svatý jako Nebeský malíř se svými mistry malíři a mnozí Boží služebníci budou malovat krásnější církve ve větším rozsahu a ve stále větších okruzích a oblastech. Později se toto prorocké vidění potvrdilo při šíření díla reformace skrze husitské kazatele a Jednotu bratrskou ve světě. Několikrát byly obrazy zničeny, ale na dalších místech a dnes již na mnoha kontinentech světa tito malíři malují nové a krásnější obrazy. Je také známý prorocký výrok Husův před mučednickou smrtí k jeho vězňům, že oni si jej jako husu upečou. Ale přijde jiný pták z nebe, kterého neumlčí, nebudou moci svázat a nad ním vládnout. Myslel tím na Ducha svatého, který je v Bibli symbolizovaný jako pták - holubice. Gn 1:2, Iz 46:11, Mt 3:16

Tato vidění je jistě aktuální dnes. Mistr Jan Hus je mučedník opravdového křesťanství, obět pravdy na oltáři politické a církevní moci, národní hrdina, hlasatel svobody a skutečného morálního pokroku, neohrožený bojovník a prorok duchovní revoluce v současné Evropě. Proroky tohoto kalibru potřebuje nejen Evropská unie, ale i národy světa, stojící před výzvou islámu. Tito křesťané povstanou z Čech.

Martin Pinc

UTEKL JSEM Z OSVĚTIMI

Dlouho jsme uvažovali o komponovaném večeru, jehož tematika by se týkala událostí II. světové války. Nositelem jednoho z velice silných příběhů z tohoto období je i pan plukovník Alfréd Jánský (roč. 1914). Požádali jsme ho, aby nám v rámci komponovaného večera sdělil svůj životní příběh. Pan Jánský je totiž nejspíš posledním z žijících vězňů koncentračního tábora v Osvětimi, kterému se na konci války podařilo z tohoto tábora za dramatických okolností utéci. Vzhledem k věku pana Jánského jsme nakonec volili variantu konání tohoto večera v místě jeho současného bydliště, kterým je moravský Prostějov. Celé svědectví plukovníka Jánského bylo zaznamenáno a v audiovizuální podobě si jej můžete poslechnout i vidět na internetové adrese www.husuvsvbor.cz, případně objednat ve verzi DVD na adrese farního úřadu. Z večera přetiskujeme duchovní úvahu br. faráře Davida Frýdla k danému tématu.

V diskuzích na téma II. světová válka, holocaust, vyhlazovací tábory, zaznívá opakovaně názor, že svět bude s odchodem posledního z žijících svědků této systematicky řízené vražedné mašinerie jiný. Až se jména jako Osvětim, Majdanek, Treblinka, Dachau, Terezín a další stanou čítankovými pojmy, které sice dál budou vnímavým čtenářům nahánět hrůzu v popisném líčení toho, kolik bolesti je za těmito často poeticky znějícími jmény ukryto, ale

bude chybět rozměr osobního kontaktu a svědectví od člověka, kterého vidíte na vlastní oči, tváří v tvář: nikoliv na fotografii, filmovém záznamu, nejenom jako jméno v dějepisné knize, ale živou bytost z masa a kostí, toho, který sedí vedle vás. Až tito lidé mezi námi nebudou jako připomínka toho, kam až je člověk schopen ve svém lidství zajít v dobrém i špatném směru, svět bude jiný. Jaký? Ještě víc zranitelný, ještě víc bezbranný vůči zlu, které v jakékoliv době na sebe může vzít nikoliv abstraktní a neosobní po-

dobu, nýbrž tvář zcela konkrétní, osobní (lidskou

i nelidskou) a také dějinnou. S každým dalším rokem, kterým se časově vzdalujeme od událostí II. světové války narůstá i počet těch, kteří na ně nahlízejí jako na

pouhé historické epizody, kterých jsou přeci plné učebnice dějepisu, tak proč jen některým z nich na úkor druhých věnovat zvláštní pozornost? Možná skutečně jednou přijde doba, ve které jména jako Babi Jar, Auschwitz - Birkenau a další budou znít lidem stejně jako nám jméno soutěsky v Řecku Thermopyly, bitva u Salamíny nebo u Kresčaku. Ti zdatnější v dějepise si možná vzpomenou, že tam proběhla nějaká bitva, ti ostatní ani to ne: natož vědět kdo proti komu bojoval a proč a kolik lidí za to zaplatilo životem. Můžeme jenom doufat, že v té době budou mít ještě dějiny člověka své pokračování. Latiníci říkali historia magistra vitae, americký filosof Santayana tento výrok kriticky glosoval větou, která výstižně zachycuje situaci člověka od doby moderní až k dnešním dnům: Ti, kdo si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu, si ji opakovat. A tak co chvíli čteme o tom, jak ta či ona skupina má tendenci relativizovat počty obětí II. světové války na té či oné straně, kde který bezvýznamný politik či historik se zviditelňuje argumenty, že toho násilí zase nebylo tolik, jak je uváděno v historických pramenech, jako by přitom bylo možné poměřovat míru lidského utrpení kupeckými počty na které straně je větší hromádka bolesti. Abych se podobného náhledu na věc vyvaroval, již před lety jsem se rozhodl uslyšet na vlastní uši a v rámci svých možností tak získat očitá svědectví některých zcela konkrétních osob, které měly zkušenosti s dějinným presem v čase totalitních režimů. Není to zas tak náročný úkol: jde jenom o to být vnímavý k tomu, kdo je ještě naživu a co se děje kolem nás. Proto jsem před lety hovořil s účastníkem vězeňské vzpoury v Treblince novinářem Richardem Glazarem, proto jsem hovořil s Milanem Paumerem - členem odbojové skupiny bratří Mašinů a proto jsem inicioval i toto setkání s panem Alfrédem Jánským. Do času, kdy už podobná setkání tady na zemi nebude možné konat, chci být především pro svoje děti vybaven argumenty: ano, ten člověk skutečně žil, viděl jsem ho, mluvil jsem s ním. Neočekávám od takových setkání nějakou senzaci a nová odhalení - věci, které ještě nikdy před tím nikomu jinému neřekli. Většinou tito lidé jenom vyprávějí svůj životní příběh tak, jak jej vyprávěli mnohokrát před tím, zaznamenali do knih, natočili na obrazový nebo zvukový záznam, ale já mám v tuto chvíli možnost být vedle nich, mít jejich svědectví „z první ruky“ - ne zprostředkovaně a zároveň vědět, že co člověk to originál a autentický prožitek, ne iluze filmového plátna a přepisované stránky v historické publikaci. Člověk, podobný jako já nebo vy a když mu naslouchám, říkám si, jak je možné, že je to jen nějakých šedesát sedmdesát let, co něco takového prožil...

V souvislosti s tématem Osvětími jsou někdy duchovním a teologům kladeny otázky, zdali je možné toto téma pojmut do náboženských souřadnic. Výrok, že po Osvětími už není možné psát verše - někdy přichází ruku v ruce s výrokem, že po Osvětími už není myslitelná žádná teologie. Nesdílím ani jedno z těchto stanovisek. Samozřejmě, že tváří

v tvář míře bolesti a utrpení spojeného se jménem Osvětim, dochází k relativizaci jiných hodnot, to však neznamená, že je člověk a lidstvo jako celek po prožitém utrpení už napořád odsouzeno k živoření bez možnosti pomyslet i v budoucnu na hodnoty jako jsou Dobro, Pravda, Krása, tedy hodnoty, které adekvátním způsobem přibližují jak dobrou poezie, tak dobrou teologie. Nechci tento večer naplňovat teologizováním na téma Odkud zlo? a proč Bůh dopouští utrpení, jenom proto, že jsem farář a někdo by snad ode mne očekával moje „odborné“ stanovisko. Příběh pana Jánského něco podobného nepotřebuje a tím méně něco takového potřebuje Bůh: rozumějte, abych se já jako kněz stavěl na jeho obranu a hájil ho svými argumenty. Nechme svědectví Alfréda Jánského zaznívat při veškeré syrovosti tohoto příběhu i s vědomím, že ne vždy je všechno dořeknuto, vysvětleno

a analyzováno. Ostatně i radostná zvěst evangelia je poselstvím s otevřeným koncem: ženy od prázdného hrobu utíkaly, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, protože se bály... Nechtějme pokaždé a za každou cenu jasné vysvětlení. Takové světlo, které by všechno vysvětlilo a takový jas, který by všechno objasnil tady na zemi nenajdeme. O to větší může být prostor pro naši víru. A proto raději nežli moje slova, tedy slova člověka, který se narodil více než čtvrt století po konci druhé světové války, nechám promluvit toho, který přežil Osvětim a jehož svědectví je zachyceno v knížce Víra a pochybnosti těch, kteří přežili holocaust:

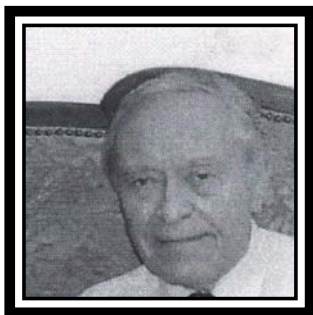
„Když jsem byl vězněm v Osvětimi, nikdy mě nenapadlo, abych se ptal, proč něco Bůh udělal nebo neudělal, i když samozřejmě vím, že druzí takové otázky kladli... To, co nám nacisté provedli, mi víry nepřidalo, ani neubralo; a věřím, že moje víra v Boha tím nijak neutrpěla. Nikdy mě nenapadlo, abych spojoval utrpení, které jsme prožívali s Bohem, abych mu to dával za vinu, nebo abych v něho věřil méně, nebo v něho věřit přestal, protože nám nepřišel na pomoc. Bůh nám nic takového nedluží. My dlužíme svůj život jemu. Pokud si někdo myslí, že Bůh je odpovědný za smrt těch šesti miliónů, protože neudělal nic, aby je zachránil, bude muset změnit svůj způsob myšlení. My vdčíme Bohu za svůj život, za těch pár nebo mnoho let, co žijeme, a máme povinnost ho cítit a dělat, co po nás chce. Proto jsme tady na zemi, abychom Bohu sloužili, abychom plnili Boží vůli.“

David Frýdl, Prostějov 16.4.2010

EKUMENISMUS JE PROJEVEM VÍRY, ČLOVĚČENSTVÍ, A VLÍDNOSTI

(Za bratrem Zdeňkem Doležalem)

Kněží z církve husitské i katolické společně stvrdili to, co bylo a je stále společné manželům Evě a Zdeňku Doležalovým, které po čtyřicetipětiletém manželství pozemsky rozdělila Zdeňkova náhlá a překvapivá smrt. Pohřební obřad se konal 7. června 2010 v Praze 10, ve vršovickém Husově sboru. Celebrovaný byl jak kněžími husitskými, tak i knězem církve katolické P. Stanislavem Górou, z vršovického kostela svatého Václava. Také díky jim vládla neformální atmosféra vlídného usmíření se zákonitostmi života. A právě tohle odlišilo smuteční shromáždění od

těch běžných, čistě profesionálních.

Ing. Zdeněk Doležal *1933 byl mým spolužákem z obecné školy a potom také z Benešova státního reálného gymnázia v tehdejší Praze XIX. Spolu s dalšími jsme navštěvovali nepovinné hodiny náboženství, protože byly víc, než scholastickou věroukou. A tak dodnes mám v paměti vyučující faráře Církve československé, ať to byli bratr Vodička (přeživší bombardování věznice v Drážďanech), nebo bratr Kopal (který přes zákaz od komunistické Státní bezpečnosti - a proti pokynům tehdejšího pražského biskupa Miroslava Nováka), uskutečnil pohřební obřad v kolumbáriu devíckého Husova sboru, při ukládání tatínkovy urny, po jeho popravě 18. července 1949.

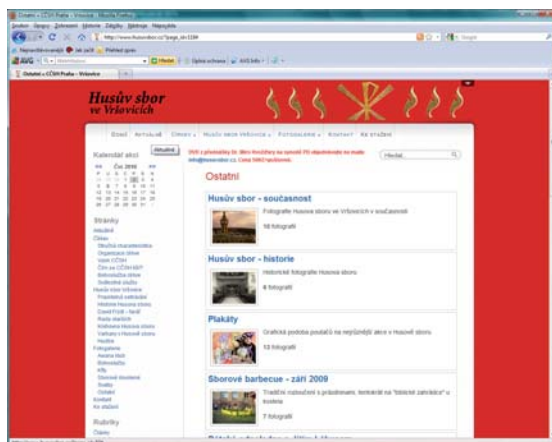
Se Zdeňkem jsme se průběžně stýkali, hlavně na schůzkách spolužáků, a někdy jen telefonicky. Byl to činorodý člověk, jak v duchovní promluvě působivě vylíčila sestra Helena Zezulková, farářka Církve československé husitské. Ačkoli samotné rozloučení trvalo hodinu a pět minut, ten čas nebyl dlouhý, protože slova celebrujících kněží nebyla hluchou formalitou. Byla upřímná, sdělná, a navíc doplňovaná nejen chrámovými písněmi, ale na závěr i Zdeňkou oblíbenou country hudbou v podání Johnnyho Cashe. Po skončení obřadu následovalo pohoštění v nízkoprahovém centru MANA v Husově sboru, jehož se jenom krátce účastnili celebrující kněží, P. Stanislav Góra, a oba duchovní CČSH, paní Helena Zezulková a Mgr. David Frýdl. Upřímně jsem jim poděkoval jak za neformální a procítěný obřad, tak příkladně praktikující lidskost ekumenismu. Tím spíš, že souzní s životní praxí manželů Doležalových. Katolickou svatbu měli u sv. Jakuba. Nevěsta Eva byla a je katolička. To nevadilo tomu, aby jako manželé společně prožívali bohoslužbu a kulturní akce obou svých církví. Když tato konstatování vícekrát zazněla během ekumenického pohřebního obřadu, analogicky jsem si vzpomněl na tolerantní a nabádající slova našeho národního buditele, Jána Kollára, v souboru básní Slávy dcera:

Pracuj každý s chutí silovnou na národu roli dědičné,
cesty mohou být rozličné, jenom vůli mějme všickni rovnou.

Bohuslav Hubálek

ADRESA: WWW.HUSUVSBOR.CZ

Možná už jste zaregistrovali, že internetová prezentace Husova sboru ve Vršovicích na webové adrese www.husuvsbor.cz prošla v uplynulých týdnech radikální proměnou. Po vleklých problémech s její podobou i aktualizací se konečně dočkal náš sbor funkčních a současným potřebám a trendům odpovídajícího internetového kanálu. Zásahu na tom má v první řadě tvůrce nového webu br. Vojtěch Basl, t.č. student Husitské fakulty a duchovní naší církve. Předchozí podoba stránek vznikala

před téměř sedmi lety a byla nejen zastaralá, ale také opakovaně narušována útoky z „kyberprostoru“. Největším problémem pak byl především způsob aktualizací, kdy jsme byli odkázáni na správce webu, jehož práce ne vždy odpovídala našim časovým potřebám. Dle návrhů br. Basla a našich požadavků byl vytvořen moderní systém prezentace umožňující aktualizaci příspěvků prakticky v reálném čase bez nutnosti zásahu třetí osoby. Grafická podoba je nastavena tak, aby odpovídala též jednotlivým obdobím církevního roku.

Prezentace je rozdělena do tří hlavních částí. Tou první je představení Církve československé husitské jako celku. Jsou zmíněna její specifika, přiblížena bohoslužba církve i její vznik. Další oddíl je věnován Husovu sboru ve Vršovicích. Je popsána jeho historie, jsou zde také uvedena pravidelná setkání. Jeden z odkazů je věnován faráři a jeho životopisu, v dalším je představena současná rada starších, kde jsou zároveň k dispozici zápisy z jednání z roků minulých. Poslední, nicméně svým rozsahem největší je ta část webu, která přináší čtenářům celou řadu materiálů, týkajících se života naší náboženské obce. Vedle fotografií jsou zde i audiovizuální záznamy z pořadů produkovaných v Husově sboru. V sekci hudba je představen široký hudební repertoár zde vznikající. Můžete zde uslyšet např. záznam rozhlasového přenosu bohoslužby z našeho sboru, písničky Mirka Urbana a další. V sekci videa to jsou ukázky z komponovaných večerů, pořady o Husově sboru, které odvysílala Česká televize aj. Čtenáři webu mají také možnost vybrané vybrané soubory stáhnout do svého počítače pro osobní potřebu. To se týká např. i aktuálního vydání Vršovického Hlasatele, kterému se od nynějška díky tomu zvedá jeho čtenářská základna, neboť je to právě tento časopis, který je nejstahovanější položkou na našem webu za měsíc. O možnostech rychlé aktualizace našich internetových stránek si nejsnáze uděláte představu, když uvedu jaký je způsob vkládání mých kázání na tyto stránky: kázání je na webu vyvěšeno bezprostředně poté, co je dopsáno, což znamená, že na internetu je k dispozici ještě dříve, nežli zazní v kostele z kazatelny.

David Frydl

Rada starších je správný a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Daniel Čáp (1942) - technický poradce

Jan M. Kubín (1963) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Bohuslava Marková (1947)

Jaroslava Srbová (1944)

Miroslava Pražáková (1942)

Oldřich Nováček (1972)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 6. 2010

Schůze byla zahájena společným zpěvem písně 145 a modlitbou bratra faráře.

Br. farář oznámil, že pan Sedláček, který prodával trdelníky ve stánku před kostelem, dal k 1. červnu výpověď. Požádal RS o vrácení předplaceného nájemného a současně i kauce, kterou uhradil na začátku svého působení ve stánku. RS rozhodla, že mu tyto položky vrátí. Novým uživatelem stánku má být br. Jan Šoller z naší náboženské obce, který doposud prodává občerstvení na Masarykově nádraží v Praze. Vlastnická práva na stánek bude řešit s p. Sedláčkem kupní smlouvou. Br. Čáp k tomu podotkl, že by ve smlouvě měl být dovětek, že jsou vyrovnány i závazky ohledně spotřeby energie. Br. Šoller chce ve stánku prodávat masné výrobky opékané na lávovém kameni, ale až od měsíce září, protože se domnívá, že přes léto by zde byl nízký obrat. RS tento požadavek odsouhlasila a nepožaduje uhrazení kauce.

Br. D. Čáp informoval přítomné o rekonstrukci bytu v 1. poschodí. Hlavní stavební práce jsou už hotovy a přidružené stavební práce pokračují. Ke konci července by měla být stavba dokončena. Byt bude od srpna k pronajmutí, zájemce se hledá.

Br. Frýdl sdělil, že nájemníci v bytě č. 1 po třech letech ukončují nájem. Vzhledem k tomu, že br. Viktora, kterému byl byt přislíben o něj v současné době nejvíce zájem, vyhovuje RS dalšímu v pořadí: tím jsou manželé Oksana a Jakub Peškovi. Byt budou užívat od 1.7.2010. Délka trvání nájemní smlouvy je standardně jeden rok s možností prodloužení.

Br. farář oznámil, p. E. Tomas a jeho společnost ETP (Edward Tomas Production) má zájem o společné provozování divadelního prostoru v našem sboru. RS projednávala náležitosti Smlouvy o spolupráci a rozhodla, že zatím bude smlouva uzavřena na jeden zkušební rok s výpovědní lhůtou jednoho měsíce s podmínkou přímého dozoru br. faráře a ses. Hůlkové.

RS byla přednesena žádost br. faráře z Vrchlabí, kde je v objektu fary obchod s upomínkovými předměty. Obchodník, který ho provozoval odešel a br. farář by rád provoz obchodu udržel. K tomu je však potřebná částka 60.000Kč. RS doporučila br. faráři postupovat v intencích vlastní náboženské obce, tak, že by si někdo z členů vrchlabského sboru vypůjčil požadovanou sumu a dál vedl obchod na svůj živnostenský list.

Ze zápisu ze schůze RS vybrala Bohuslava Marková.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.